

kunde Sagen faae et andet Udseende. De, der ikke ønske en Jernbane fra Fuldbro til Silkeborg, maae derfor efter min Formening være nødsagede til at stemme imod Forslaget. Forslaget under Nr. 4 forekommer mig at være en saa fuldstændig Tilintetgjørelse af, hvad der er lovet i den nu bestaaende Lov, at jeg ikke troer, at det kan vente at finde stor Tilslutning her i Thinget. — Jeg skal for mit Bedkommende endnu sige, at naar jeg i det Hele taget har kunnet gaae ind paa at stemme for Forslaget for en Jernbane over Fuldbro og Stilling til Marhuus, er det ingenlunde, fordi jeg anseer denne Jernbane for i det Hele taget at være den hensigtsmæssigste, men af Hensyn til det Bøfte, der er givet i Loven af 10de Marts 1861, af Hensyn til Ordet Ny, og det er, fordi jeg troer, at om end ikke fuldstændigt Bederlag gives for en Jernbane til Ny Mølle ved en Vandvei fra Fuldbro, saa gives der dog et Bederlag saa nær ved det, der er lovet, som der efter de foreliggende Omstændigheder kan gives.

**Richt:** Jeg har tilladt mig at begjære Ordet i Begyndelsen af Forhandlingerne over den foreliggende Sag, og navnlig har jeg ønsket det før det ærede Medlem (Winther), der har stillet et Underændringsforslag til Ændringsforslaget under Nr. 3, fordi han maaskee ved den korte Bemærkning, som jeg vil tillade mig at gjøre, kunde bevæges til at tage sit Underændringsforslag tilbage. Hvis dette Underændringsforslag vedtages, vil nemlig det sidste Punktum af Loven blive aldeles meningsløst, idet det vil komme til at lyde saaledes: „Fra et Punkt mellem Fuldbro Mølle og Stilling til Silkeborg skal Indenrigsministeren være bemyndiget til, enten at lade anlægge og drive en som let Lokomotivbane bygget Sidebane, eller at tilveiebringe en Vandvei fra Fuldbro til Silkeborg“; der vil altsaa staae, at Ministeren skal være bemyndiget til fra et Punkt mellem Fuldbro og Stilling at tilveiebringe en Vandvei fra Fuldbro til Silkeborg, men en saadan Sætning kan man naturligviis ikke godt lade gaae. Det er klart nok, hvad det ærede Medlem har meent med sit Forslag, og jeg indrømmer ogsaa gjerne, at en saadan Infor-

retthed let kan indsnige sig i et Underændringsforslag til et Ændringsforslag, som igjen kugter sig til et Lovforslag, idet hele denne Opstilling er en temmelig indviklet Operation; men da det nu engang staaer der, forekommer det mig, at der ikke er Andet at gjøre end at forkaste Underændringsforslaget, dersom det ærede Medlem ikke vil tage det tilbage, thi ellers vil Lovforslaget gaae fra Folkethinget til Landstinget i denne sørgelige Skikkelse. Det forekommer mig ikke, at Folkethinget, der ved saa mange Leiligheder har stræbt efter at indføre et reent Sprog, og som det synes mig ogsaa i saa Henseende har nogen Fortjeneste, godt kan lade en saadan Feil passere, thi det er nemlig ikke blot et inkorrekt Udtryk eller Ord, men en fuldkommen Meningsløshed.

**Winther:** Det gjør mig ondt, at jeg er kommen til at formulere det omtalte Underændringsforslag noget uheldigt, men jeg troer dog ikke, at jeg derfor kan tage det tilbage; da man kan forstaae, hvad Meningen dermed skal være, da Lovforslaget endnu skal gennemgaae forskellige Stadier, og da man ikke kan betragte et Lovforslag, som herfra gaaer til det andet Thing, for der at undergives en fuldstændig Behandling og Vedtagelse, for at være noget fuldent, saa kan jeg ikke finde, at der er tilstrækkelig Grund til at frasalbe Forslaget. Iøvrigt er det maaskee ogsaa overflødig for mig, at drage nogen Omsorg i saa Henseende, og saa meget mindre finder jeg mig foranlediget til at tage det tilbage. Jeg sætter for Resten ikke stor Priis paa dette Underændringsforslags Vedtagelse, idet det ikke giver noget stort Udbytte, ja, det er endog høist tvivlsomt, om det overhovedet kommer til at give noget, men da der dog er en Mulighed derfor, har jeg, især efter Tilskyndelse af Andre, stillet dette Forslag, og jeg frasalder det altsaa ikke. — De øvrige Forslag, som jeg har beeltaget i at stille, gaae ud paa at gjøre den foreliggende Lov saa libet utaalelig som muligt, naar den betragtes fra deres Standpunkt, som troe, at de Bøfter, der ere givne ved Loven af 10de Marts 1861, ikke ere opfyldte ved den. Naar det første af disse Ændringsforslag vedtages, vilde jeg dog antage, at der var gjort en Deel af det, den nu